

FOLK OG LAND

NR. 2 — 14. ÅRGANG

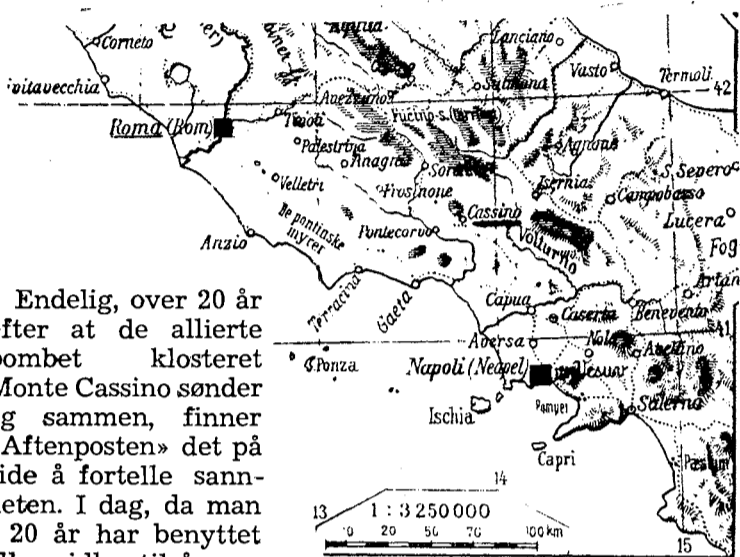
LØRDAG 23. JANUAR 1965

LØSSALG 1 krone

Fru Aase Storsæter
Mjøndalen 21 B

Emilius:

Sannheten om Monte Cassino

Endelig, over 20 år etter at de allierte bombet klosteret Monte Cassino sønder og sammen, finner «Aftenposten» det på tide å fortelle sannheten. I dag, da man i 20 år har benyttet alle midler til å spre historien om at tyskerne var alene skyld i at dette historiske kloster ble trukket inn i krigen. Alle har trodd dette, det har vært totalt umulig å komme til orde med sannheten. Man er blitt skreket til taushet av den kompakte allierte presse og kringkasting.

Og nu endelig, bringer «Aftenposten» i A-magasinet nr. 50 av 12. desember 1964 den usminkede sannheten om ødeleggelsen av Monte Cassino. Ført i pennen av selveste stjerne-reporteren Theo Findahl.

Han forteller utførlig om forholdene omkring Monte Cassino, og sier at amerikanernes vettløse bombing den 15. februar 1944 var en tragisk misforståelse. Sterkere uttrykk undgår han å bruke. Pave Pius XII hadde erklært klosteret nøytralt, og tyskerne hadde forpliktet seg til å respektere nøytraliteten. Kampene raste nede i dalbunnen omkring byer Cassino, som ligger ved veier til Rom, autostrada del Sole Fjellmassivet dominerer motorveien Napoli - Rom og slettelandet med jernbanelinjene nord - syd.

Paven forsikret gang på gang at det ikke var tyske militære i klosteret, og tyskerne fortalte dette også igjen og igjen. Den tyske kommandant i området hadde opprettet en nøytral sone på 300 meter rundt klosteret og denne var merket og synlig fra luften. De allierte hadde det hele og fulle luftherredømme over Syd-Italia. Men den allierte propaganda-maskin løp helt

løpsk. Den kunne bringe de mest detaljerte historier om tyskernes opphold i klosteret, og London radio meldte at tyskerne hadde laget klosteret om til en ren festning.

Forgjeves stormet de allierte oppover fjellsidene, men ble slått tilbake med store tap. Tilslutt forlangte den britiske general Freyberg at klosteret Monte Cassino måtte jevnes med jorden, så han kunne få overblikk. Lord Alexander, som var de alliertes øverstkommanderende i området, gav ham medhold.

Den 83 år gamle abbed Gregorio Diamare som ble evakuert fra klosteret noen dager før 15. februar, erklærte høytidelig at det ikke hadde vært og at det heller ikke var noen tyske soldater innen for klosterets murer. Det fantes overhodet intet militært i Monte Cassino.

Pave Pius XII erklærte klosteret nøytralt, men det affiserte ikke «Kristi soldater».

Men den allierte krigspropaganda raste videre, man ville piske opp verdensopinionen. Nu skulle alle katolikker verden over mobiliseres mot tyskerne. Og reaksjonen var som ventet.

Alle kirkens bønner til de allierte om å skåne klosteret var forgjeves.

På denne tid var det over 1000 sivile flyktninger i klosteret. Disse stolte på pavens og tyskernes forsikringer om å holde klosteret utenfor krigshandlingene, men forgjeves. Etter at de allierte i flere dager hadde kastet propaganda og trusel-skrifter over Monte-Cassino, ville flyktningene ennu ikke tro at de allierte ville bombe klosteret.

Den 15. februar 1944 midt på dagen angrep amerikanerne klosteret med flere bølger med flyvende festninger (B-17-C med 9 manns besetning).

Flyene kom i lav høyde, og åpnet sine bombesjakter og la det ene bombeteppet etter det annet i bygningene. Over 450 tonn bomber kastet amerikanerne over Monte Cassino. Etter angrepet var det kun ruiner igjen.

I kjellerhvelvene under ruinene ble over 250 sivile flyktninger begravet. Tallet på de omkomne etter flyangrepet vet man ikke.

Klosteret Monte Cassino på Det hellige Berg var totalt ødelagt ved alliert bombeangrep. Århundrede gamle kunst-skatter, dyrebare boksamlinger var blitt utslettet fordi en viss alliert general Freyberg ønsket bedre oversikt.

Klosteret ble regnet som stamhuset for aftenlandenes nunke-ordener. Her ble i sin tid benediktiner-ordenen grunnlagt.

Jo, man kan trygt si at de såkalte beskyttere av den europeiske kultur hadde gjort grundig arbeide. Ruinene på fjelltoppen var et vakert minnesmerke over vettøst alliert krigføring!

Efterpå blir det hele avleid med at bombingene var en beklagelig alliert misforståelse. Det fantes ingen tysk soldat i klosteret, ingen ammunisjon, ingen militære

Forts. side 2

Aksjonen mot Hydroferjen var godkjent av kong Haakon

FORTELLER BRITENE (MED HAUKELID SOM RÅDGIVER) I DEN NYE TUNGTVANNSFILMEN «HEROES OF TELEMARK».

Vi nevnte i forrige nummer alt oppstyret omkring den nye britiske tungtvannsfilmene og ingeniør Rødseths kronikk i «Morgenbladet», hvori det ble påvist at tyskerne overhodet ikke forsøkte å lage noen atombombe og at all bombingene og sprengningen derfor var en beklagelig og tragisk misforståelse.

Imidlertid er det som alle vet et slags overstatlig overvåkingsorgan i dette land. En har ikke lov til å si sannheten hvis den ikke passer inn i propagandasystemet. «Morgenbladet» har en gang før kommet ille ut, dengang det på forhånd omtalte og intervjuet Sven Erik Dahl, som skrev boken «Der er en hage ved alle kors». Etpar dage etterpå måtte det skyndsomt krype til korset igjen med en kraftig ned-sabling av Dahls bok.

Denne gang gjentar noe lignende seg. Som en motvekt mot Rødseths kronikk har bladet skyndsomt måttet intervju general Hansteen, som pliktskyldigst erklærer at selvom tyskerne ikke arbeidet med noen atombombe så var det likevel godt gjort å hindre dem i det de ikke gjorde. Nå kan det vel være noe i dette at selve aksjonen mot Vemork krevet mot og innsats av de nordmenn som opptrådte som britiske agen-

Knut Haukelid.

som foreslo sprengningen av ferjen og som idag er rådgiver for den britiske film.

ter, men hvorledes en kan karakterisere som «godt gjort» det skammelige attentatet på Hydroferjen, som kostet norske kvinner og barn livet mens attentatmennene bragte seg selv i sikkerhet, det overgår vår forstand. I all fall egner det seg avgjort ikke for film og forherligelse.

Det er ellers karakteristisk at general Hansteen vasker sine hender når det gjelder tungtvannssabotasjen. Rik-

Forts. side 7

Fra den norske tungtvannsfilmene: Sabotørene gjør alt klart til å la kvinner og barn gå i luften.

Kirken og Staten

«Dere avsatte de skiftende paver og innsatte Luther som evig pave, det er aldeles forferdelig», sa en jurist etter et foredrag av en fremstående teolog,

Men har ikke juristene selv skyld i at det er slik. Med sine lover binder de folk på hender og føtter. Prestene må avlegge ed til staten og forplikte seg på ikke å gå ut over den gamle prøvede forkynnelse. Er det ikke på tide at prestene får en litt friere stilling? Det kunne gi en litt mer variert forkynnelse og utvilsomt interessantere. Alle mennesker er nemlig ikke like og blir det heller ikke om de får den samme oppdragelse og utdannelse. Utviklingen er tross alt gått litt fremover siden keiseren og kjetteren møttes i Worms 1521.

Vi feiret ifjor 150 årsdagen for Norges grunnlov. Den som skulle gi nordmenn frihet og selvstendighet. Kan vi feire en slik dag bedre enn ved å gi våre prester og åndshøvdinge større frihet og fortelle vår ungdom hva frihet er? Frihet under ansvar.

Når man hører i radioen på «Hvem vet mest» — for ikke å snakke om «Trekampen» i fjernsynet — må man forbløffes over hva nutidsmennesket skal vite.

I jubileumsåret skulle vi samles om «Helsegaven mot Norges største folkesykdom gikt og revmatisme». Men er det nok?

Vi vet at vår sunnhet er helt avhengig av en riktig ernæring. Og det er ennå meget utforsket på det felt. Mangen legemlig sykdom skyldes også sjælelig frykt og uro. Frykt for ukjente sykdomsårsaker, atomfrykt og djevlefrykt. Mennesket lever ikke av brød alene er et gammelt kjent ord. For å skape en sunn sjel i et sunt legeme er det nødvendig å skaffe også fullverdig åndelig føde. Vi må lære å kjenne Naturens lov i Åndens verden.

Den lov er gitt oss av en som er kalt Verdens Frelser. I våre dager også kalt «Mannen som ingen kjente».

Det er på tide vi tar denne manns ord alvorlig og ikke fortaper oss i prat om hans enestående innsats og offervilje.

Sa langt tilbake historien går har menneskene vært villig til å ofre det kjæreste de hadde for sin tro og sine guder. Endog Abraham var villig til å ofre sin egen sønn, men fant i siste øyeblikk ut at dyreblood kunne gjøre samme nytte.

I våre dager har de kristne nasjoner ofret millioner

av sine beste sønner i troen på at de kunne utdrive djevelen med våpen og volds-makt. Man har bebreidet kannibalene at de spiste sine fiender — og endog misjonærer — men det er gått forholdsvis upåaktet hen at de kristne slo hverandre ihjel og lot rottene spise likene.

Snikmord og sabotasje er berømmet som heltegjerninger i fortelling og på film.

Mange undres over og smiler gjerne av de gamle fortellinger om utdrivelse av onde ånder. Men den som har sett djevelen i menneskeskikkelse med hatets brann i øynene — han forstår. Og den som har sett inn i et par tillitsfulle, tindrende klare barneøyne aner litt av mesterens mening med ordene om barna og Guds rike.

«Ondt skal med ond fordrives» er et gammelt ord som kun har begrenset gyldighet, eller vi kan si unntagelsen som bekrefter regelen mesteren gav oss: «Sett Eder ikke mot det onde, men gjør det gode».

De ferreste mennesker ønsker ondt over sin neste. Når vi allikevel så ofte sårer våre medmennesker eller gjør dem ondt, skyldes det i regelen uforstand eller uvitenhet. Derfor var også noen av de siste ord mesteren sa: «Fader forlat dem, for de vet ikke hva de gjør».

Alle er klar over at vi lever i menneskehetens skjebnetime. Velger vi å følge Guds lov betyr det liv og lykke, bryter vi den er døden viss og ingen må innbilde seg at han får en ny sjanse til et nytt liv på en ny klode.

Det finnes somme senile gamle mennesker som misunner ungdommen dens livskraft og livsmot og som ikke har noe imot at ungdommen følger dem i døden. Selv i gamle kulturer lever ennå tanken om at kvinnen bør følge mannen i døden.

I våre dager lærer man at livet på vår klode har bestått i millioner av år og man taler om evig liv. I alle fall ligger det nå i menneskets hånd om livet skal gå videre mot det som er kalt fullkommenhet eller om det skal måtte begynne fra nytt av på denne eller andre kloder.

I gamle dager døyvet man ungdommens opprørstrang mot syke kulturer med «cirkus og brød». I våre dager heter det sport og veldedighet. La oss ikke glemme mesterens ord om det ene fornødne, om sannheten som eneste veileder i alle ting og rettferdighet som bærende grunnlag for alt som skal bygges på klippen.

Det er nå på tide at vi gnir søvnen av øynene og renser luften for tåkeskyer, så vi

Ad valget 1965

Til forslag i FOLK OG LAND om å gi S. F. våre stemmer ved kommende valg vil jeg gjerne knytte noen bemerkninger.

Jeg har fulgt med i avisen ORIENTERING fra første nummer og er mangeårig abonnent. Nu er jo ORIENTERING blitt ett organ for S.F. Avisen er blitt svært negativ de siste år, og gir mange desorienterende opplysninger, ikke minst om Sør-Afrika og det tidligere Hitler-Tyskland. Det er riktig som fremholdt at S.F. ikke har kompromittert seg ved «retts»-oppjøret, men årsaken er den at den gang eksisterte ikke partiet. Men de samme herrer innen S.F. og ORIENTERING var dengang medlemmer av A.P. eller Motdagister. Som et eksempel nevner jeg helsedirektør Evang, som såvisst ikke holdt seg i bakgrunnen under forfølgelsene, men var i fremste linje innen helse-sektoren. Tror noen at de ledende herrer av idag innen S.F. har gått i seg selv og blitt bedre mennesker? Og de som så og hørte partiets nyvalgte sekretær under TV-debatten om Sør-Afrika kan vel neppe glemme hans optreden. Dessuten er han vel primus motor i NAMA. Om et parti som velger en slik sekretær har man vel lov å si at det har kompromittert seg og vist sitt rette ansikt. Det er ønskedrømmer å tro at partiet eller noen partier i det hele tatt går inn for vår sak. Og aller minst S.F. selv om Finn Gustavsen er aldri så uredde kar. Nei, la dem da heller styre skuta på grunn. Vi har vært med på totalforlis før og skal nok berge oss denne gang også. Ja, kanskje skuta med!

D.

klart kan se at Gud stiller store og uavviselige krav til sine ypperste skapninger, de som han skapte i sitt eget billede.

RKF.

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav portofritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!
Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

Monte Cassino -

(Forts. fra side 1)

innretninger. Militært sett var bombingene av Monte Cassino meningsløs. (Når tyskerne gjorde slike gal-skaper blir det kalt krigsforbrytelser). Men de alliertes handlinger blir skånsomt omtalt.

Generalmajor Fuller skrev etter krigen at bombingene av Monte Cassino var en taktisk dårskap. US-general Clark skrev at bombingene av klosteret var en førsterangs bombert, psykologisk og propagandamessig og selvsagt militært. Det fantes ikke skygge av bevis for at tyskerne hadde benyttet klosteret. Clark skrev videre at bombingene var en beklagelig misforståelse.

Men ingen allierte generaler eller politikere tok hensyn til tyske dementier og erklæringer før bombingene. Massehysteriet hos de allierte ledere førte her i slaget foran byen Cassino til den mest groteske kortslutning. Hvem av disse moralens selvbestaltede voktere gad bry seg om tyske dementier mens djevelen i all sin gru danset mellom fjellene foran Monte Cassino?

Efter at de allierte hadde bombet klosteret og lagt det i ruiner, overtok soldater fra tyskernes 1. Fallskjemjegerdivisjon forsvaret av fjelltoppen. De forskanset seg i ruinene, og nu fikk de allierte til fulle merke at ødeleggelsen av klosteret var en tabbe. Og ruinene ble hårdnakket forsvart til natten til 18. mai 1944. Da ble de kampløst overlatt til de allierte.

Kampen om Monte Cassino startet med en krigsforbrytelse med alliert stempel og ble avsluttet den 18. mai med en like rystende krigsforbrytelse, utført av polske frivillige i britiske uniformer. For den siste handling vil ingen alliert general være ansvarlig.

Byen Cassino ligger ved foten av et stort bergmassiv med mange høye topper. Gjenom byen går vei nr. 6, Autostrada del Sole, hovedveien mellom Napoli — Rom. Byen ligger ca. 135 km. syd for Rom. Sørvest for byen ligger et annet bergmassiv med toppen Monte Majo, og dalbunnen mellom disse bergmassiv er ca. 80 km. bred. I dalbunnen går også jernbanen mellom Napoli - Rom. Videre møtes elvene Liri og Rapido foran byen og renner videre vestover som elven Garigliano. For å komme nordover til Rom måtte de allierte armeer passere dalbunnen foran byen Cassino. Og som hjørnet på en tre-kant stikker Monte Cassino ut i denne dalen, nordvest for byen Cassino. Elvene Liri, Rapido

og Garigliano er omgitt av høye bratte fjelltopper, som er vanskelig å forsere. Bergmassivet Aurunci vest for Monte Cassino går helt ut til kysten, og var en naturlig festning. Langs elven Garigliano og østover forbi Cassino over Monte Bianco la tyskerne sine forsvarsstillinger som de kalte «Gustavlinjen». Dalbunnen foran byen Cassino var ankerpunktet i denne linjen. Og foran byen Cassino ble de alliertes fremmarsj stanset høsten 1943. Inngangen til dalen ved Cassino ble kranstet av fjelltoppene Monte Faito, Monte Maggiore, Monte Lungo, Calvarienberget og Monte Trocchio. Videre navnløse topper med nummerne 165, 236 og 435. De allierte soldatene døde på fjellet 435 for «Bødelshøyden».

Her foran byen Cassino løp da de allierte divisjoner seg til blods. Briten general Lord Alexander hadde overkommandoen, og US-general Mark Clark kommanderte de alliertes 5. arme. I dette stormløp på fjellsidene foran Cassino deltok divisjonene til US-general Truscott, polakken general Anders, franskmannen general Juin, general Freyberg m. fl.

Og luftens barbarer stod under kommando av briten luftmarsjall Tedder.

De alliertes tropper bestod av briter, amerikanere, franskmenn, fremmedlegionærer, gurkhas, newzeelendere, radshputnas, maoris, negre, ja alt hva de kunne skrape sammen. Også italienerne deltok.

De allierte forsøkte å omgå Cassino øst for Monte Bianca over elven Sangro, som renner rett østover mot Adriaterhavet. Men her ble de blodig slått. Slaget varte sammenhengende fra 28. 11. 1943 til 4. 1. 1944. Og de allierte gav opp angrepet der. Ved Castell di Sangro fikk de det sviende nederlaget.

Fra 5. 1. 1944 til 25. 1. 1944 angrep de allierte igjen med overlegne styrker ved elvene Rapido og Garigliano. Men også her led de nederlag.

Det var under disse kamper at general Freyberg fikk gjennomført sitt krav om bombingene av klosteret Monte Cassino. Ved å studere

Forts. side 7

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Norges redning

Norsk presse er ivrig opptatt med allehånde minneartikler om det som skjedde for femogtyve år siden, i 1940, og det er pussig nok en viss stolt festivitas over det som skrives, skjønt Vårherre skal vite at det er lite å feste for at de norske politikere førte landet ut i nød og ydmygelse og okkupasjon. Og det var attpå til ikke deres skyld at det ikke gikk enda verre. Så ilde at den nordlige del av Norge i all fall var havnet i gapet på Norges senere så berømme- lige «allierte».

At russerne hadde et godt øye til Nord-Norge både i 1940 og senere lar seg vel vanskelig benekte av noen lenger. Vi har Balchens ord for at russiske offiserer snakket om det, og vi har til og med Trygve Lies opplysning om at bautahelten på Skansen i Oslo, den amerikanske president Roosevelt, på vegne av sine røde hjertevenner reiste krav om russiske havner i Nord-Norge.

I en minneartikkel i MORGENBLADET 9. januar, om den finsk-russiske vinterkrig 1939/40 av oberstløytnant E. Fjærli, skriver forfatteren noe som også kaster et skarpt lys over bakgrunnen for Quislings bekymringer på sitt lands vegne og hans derav følgende handlemåte. Det kan kanskje være påkrevet nettopp i disse dager med nye angrep som rettes mot ham i presse og i bøker. Oberstløytnant Fjærli skriver at det kan være nyttig å «slå fast at de planer som er kommet for dagen i de senere år, har avslørt at Stalin og Hitler hadde planlagt å dele Skandinavia, som de delte Polen. Den ene skulle ta Finland og Nord-Norge, den andre Danmark og Syd-Norge».

Dette siste er åpenbart galt, og vi tror ikke det vil være mulig for herr Fjærli å legge frem noe som helst materiale som peker i den retning. Det er derimot klarlagt slik at noen tvil knapt kan være mulig, at Tyskland ønsket et nøytralt Norge og ikke hadde noen planer om angrep på Norge før det ble overbevist om at England hadde slike planer. Derimot er det ganske riktig at Sovjetsamveldet i sin avtale med Tyskland pointerte at både Finland og Nord-Norge var russisk interesseområde. Det var nemlig russerne som kunne kreve sin betaling for å forholde seg passive ved den konflikt det brygget opp til mellom Tyskland og Polen. De krevet ikke bare sin del av Polen, men altså også fritt slag i nord.

Det var denne overhengende fare for Norge og for hele Norden Quisling så og pekte på overfor tyske ledere og også overfor Hitler selv i desember 1939 i Berlin, og det er all mulig grunn til å tro at han ved å overbevise Hitler på dette punkt faktisk også redde hele Norden. Det er også grunn til å tro at det var Quislings energiske innsats for Nordens sak overfor Hitler som førte til at det kom til en fredsslutning mellom Finland og Sovjetsamveldet i mars 1940 etter tysk press. Hvorledes det hadde gått med Norge og Sverige hvis denne fred ikke var kommet og England og Frankrike hadde fått tid til å gjennomføre sin intervensjon kan enhver tenke seg. Da ville Sovjetsamveldet kommet med i verdenskrigen på Tysklands side, først og fremst med et felttog i Nord-Skandinavia. Da var det ikke nødvendig å diskutere interessesfærer lenger.

Men Russland oppgav ingenlunde sine planer mot Norden. Det ventet på sin time eftersom krigen utviklet seg. Som utgangsposisjon hadde det jo sikret seg grense mot Finnmark fra det Petsamoområde Finland måtte avstå. Og det var nettopp her den truende fare lå da Tyskland satte seg fast i Norge i april 1940. Ble det en langvarig krig i Norge og spesielt hvis engelskmennene engasjerte seg i den russiske interessesfære nordpå, var det nesten

Freunde er frende
verst!

De fleste av våre lesere vil vel fremdeles minnes den gjennomført simple måte aktoraten mot Quisling ble ført på av Annæus Schjødt. For å bruke et uttrykk som DAGBLADETS anmelder benytter i sin omtale av Wieseners bok, så karakteriserte det i sannhet aktor mere enn tiltalte.

Heldigvis ser det ut til at samvittigheten plager ham fremdeles. For det er vel ikke bare et tilfelle at nettopp Annæus Schjødts kompanjong høyesterettsadvokat M. Dahl-Hansen benytter anmeldelsen av Wieseners bok i SJØFARTS-TIDENDE til å friske opp igjen de verste sider av aktoratsprosedyre fra dengang med en rekke angrep på den politiske motstander Quislings rent personlige hederlighet.

Skjønt, politisk motstander?

Dahl-Hansen var jo i sin tid sammen med Quisling et ivrig og interessert medlem av Fedrelandslaget, noe som også holder stikk når det gjelder SJØFARTSTIDENDES redaktør Terje Baalsrud, som dessuten også var medarbeider i «nazipublikasjonen» RAGNAROK.

Høyreiste karer!

matematisk sikkert at Russland ville gjøre som det gjorde da Polen brøt sammen.

Heldigvis ble det ingen ordentlig krig i Norge. Vi skriver heldigvis, for slik våre politikere har stelt seg var det likevel bedre med en tysk okkupasjon enn med Norges undergang delt mellom de to stormakter, som dermed også ville vært bundet til hverandre i verdenskrigen. Heldigvis ble da heller ikke Finnmark berørt av krigen, slik at russerne intet påskudd fikk til å gripe inn.

Det vil si helt til den norske kapitulasjon kom. Og da høstet Norge igjen fordelene av at Quisling hadde åpnet Hitlers øyne for Nordens betydning. Reichskommissar Terboven reiste fluksens i fly opp til Pasvik og plantet det tyske hakekorsflagg på grensen. Også den norske overkommando må ha vært klar over faren da den i kapitulasjonsavtalen fikk med et punkt om norsk-tysk militært samarbeide på grensen mot Sovjetsamveldet. En russisk intervensjon var dermed utelukket.

Apartheid i Sverige?

Alle hakker og skjønner på Syd-Afrika fordi det vil ha apartheid. Det vil si, de vil at negrene skal ha en egen del av landet å bo i, og etterhvert få mere og mere selvstyre. De vil ikke ha en blandet befolkning, de vil ha hvite og svarte hver for seg.

Fra sjøfolk har jeg hørt at det skal være meget streng straff for en hvit sjømann som lar det stå til med fargede kvinner. Selv har jeg bare arbeidet side om side med negre og indiske kulier, men aldri hatt mere med dem å gjøre. Men av det jeg så, hørte og lukket, kunne jeg merke at jeg begynte å tro på Darwin, at mennesket stammet fra ape- ne, dyrene.

Forfatteren Jack London var avgjort mot raseblanding. Han skrev et sted at «krig var en velgjerning i forhold til raseblanding». Det er vel dette de hvite i Syd-Afrika vil forhindre.

Hvordan er det andre steder?

Fra Norge vet jeg at våre lapper er et minoritetsproblem, ellers har vi stort sett bare fremmede i vår handelsflåte.

Men i Sverige, hvordan er det der?

Fordi landet har gått fri for to store ødeleggende kriger er det nå på vei til å bli en industriell stormakt. Teknikere og arbeidere fra mange land søker og finner arbeide i Sverige. Det er dansker, finner, nordmenn, tyskere, polakker, estlendere, ungarere, jugoslaver og itali- enere.

Jeg har snakket med flere av dem. De har sitt arbeide, de har fått sitt nummer i bedriften, men de er isolerte i sin fritid. Materielt har de det bra, men de mener at de blir møtt med en kald skulder av svenskene selv. De får sin lønningspose hver fjortende dag, ellers får de klare seg selv. Så danner de små grupper, de forskjellige

Det var antagelig denne strek i regningen som var begynnelsen til bruddet mellom Tyskland og Sovjetsamveldet. Det var den som var bakgrunnen for Molotovs krav om en urokkelig fastleggelse av interessesfærer under det møte i Berlin som var innledningen til krigen mellom de to stater.

I all hetsen mot Quisling burde man ha råd til å minnes ham med takknemlighet i all fall for denne innsats, som ingen annen enn han kunne ha gjort eller våget å gjøre.

folkeslag, minoriteter.

Høsten 1939 ble det talt store ord om Nordens enhet. Men da Finland siden ble angrepet, så fulgte ingen innsatsvilje etter ordene. Finland fikk ta støytene alene, dog med litt frivillig hjelp.

Hva er Norden i dag? Finland kunne umulig klare trykket fra kolossen i øst alene, og er prisgitt Sovjetmakten. Norge «logret» (viftet med halen) først i øst og siden for vest, med den følge at tyskerne kom og besatte oss, og Danmark med fordi det lå i samme vei.

Siden kom engelskmenn og tok oss som krigsbytte, og presset oss inn i A-pakt og Nato. Bruhoder er gode å ha for stormakter, men spør finner og polakker hvordan det er å ligge midt i strids- sonen.

Nordens hele rest er og blir Sverige. Neste gang kan det bli Sveriges tur å stå alene. Med mange fremmede minoriteter. Og det farligste og mest uforståelige er at Medel-Svensson, «tjänestemännan» har hevet seg opp til en særklasse over arbeidsfolket og har støtt dem ut i et slags «apartheid». De ser dog folk av samme blod og stamme.

Arbeidsfolket i Norden har like «blått» blod som de adelige, fordi «blått blod» bare kommer av at den nordiske rase har tynnere og hvitere hud enn sydliger raser, slik at blodkarrene synes gjennom huden.

Sverige har kanskje råd til å ha en adel og et kongehus. Det er et rudiment fra forna dar, da kongen var rikets første mann i strid som i fred og alltid gikk foran med et godt eksempel. Og den lille mann i England, den fattige arbeider fra East-End han tilber og jubler til sitt kongehus og sin adel i gammel, gulnet bestefarspynt - påhengt juletrepynt.

Noen illusjoner må vel den fattige ha. Men den fattige arbeideren i industriens Sverige, han tilber sin bil og sin TV, og tenker ikke på faren med apartheid og en øket invasjon av andre folks arbeidere, som nok får arbeide og lønn, men intet hem her.

«Mor og far har måttet flytta 16 gonger», fortalte en finne meg, som har arbeide her. Men han vilde inte bli svensk. Hvorfor?

Føler han apartheid fra svenskene?

Det ser ut som om penger og produksjon har alt å si. Men alle har følelser, kjensler. Og tanken er vel ennu den sterkeste makt i verden, hvis den blir brukt på rett vis.

Ola Nordmann

SAVNEDE NORSKE FRONTKJEMPERE

Som etterlyses gjennom HIAG

Den tyske organisasjon HIAG — Hjelpeorganisasjonen for tidligere soldater fra Waffen-SS driver også omfattende eftersøkningsjeneste etter savnede soldater. Vi har gjennom en kontaktmann fått oversendt savnelister utsendt av det tyske Røde Kors. Det finnes en rekke nordmenn opført i disse lister og vi gjengir navnene m. v. her om noen norske frontkjemper har opplysninger å gi om disse savnede kamerater.

Fra SS - pansergrenaderregiment 23 NORGE:

Arne Klepsland

f. 14. 8. 1923

Siste etterretning:

Narva febr. 1944

Kjell Odd Karlsen

f. 2. 7. 1926

Siste etterretning:

Martynovo januar 1944

Einar Findal

f. 6. 7. 1918

Siste etterretning:

Østen juni 1943

Asbjørn Wiik

f. 20. 6. 1920

SS - Ustf.

Siste etterretning:

Stettin april 1945

Aage Dunsrudhagen

f. 22. 10. 1926

Siste etterretning:

Kiestinki juni 1944

Sven Rossing Bull

f. 20. 2. 1922 - SS-Sturmm.

Siste etterretning:

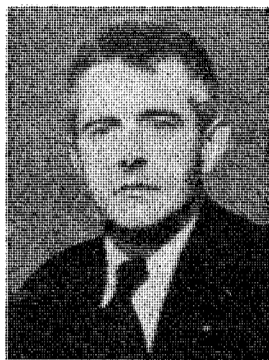
Rostov i juni 1943

Age Tveråen

f. 12. 3. 1910

Siste etterretning:

Martynovo januar 1944

Aage Arild

f. 1. 10. 1902 - SS-pz.-Gren.

Ottar Malmo

SS - Rottf. - f. 31. 8. 1924

Siste etterretning:

Lübeck april 1945

Kaare Bergersen

f. 3. 10. 1917 - SS-Rottf.

Siste etterretning:

Østfronten

Magne Berg

f. 4. 8. 1918 - SS-Ojunk.

Siste etterretning:

Narva juni 1944

Herb. Joern Larsen

f. 31. 8. 1926 - SS-Mann

Siste etterretning:

Kiestinki juni 1944

Jan Både v. Krogh

f. 1. 1. 1914

Siste etterretning:

Kiestinki juni 1944

Lillo Lilleborge

f. 20. 4. 1926 - Oschtze

Siste etterretning:

Kiestinki juni 1944

Odd Nicol. Bratlie

f. 21. 1. 1923 - SS-Mann

Siste etterretning:

Kandalatsjka juni 1944

(Fortsettes neste nr.)

OLAF HOLM:

OM Å «VRI SEG»

«Den som unnskylder seg, anklager seg».

I.

Det er ikke så greit å være jøssing lenger og verre, og verre blir det å komme fra, hva de har stelt til uten å miste ansiktet helt. Det viser seg mer og mer, at alminnelige vettuge mennesker nu har fått nok av humbugen.

Det er da heller ikke opplytende når «eftertankens bleka krankhet» melder seg, å vite med seg selv, at en er justismorder, har medvirket til slikt, eller ikke engang har forsøkt å forhindre det.

De 600 prester, som forsøkte å forhindre det skjendige mord på professor Skancke kan forsåvidt ha god samvittighet. Det strandet dessverre på landets konge. Den kvinne, som i Skanckesaken stemte mot dødsdom, har reist seg et evig minne.

Og så er der dommere, som har forsøkt å berolige samvittigheten med at de handlet «uaktsomt». De erkjenner derigjennom sin skyld og ber om i det almene omdømme å bli behandlet på mildeste måte, det vil si som for uaktsomt drap. Litt for spedt for jurister.

II.

For en tid siden hadde Stortinget en sjanse til å foreta en reputabel retrett, men forstod det ikke, og påberopte seg — for å vri seg unna — hver eneste en av de kjedsommelige unnskyldninger, som vi gjennom årene har fått servert, og endog det for en rettsstat usømmelige standpunkt å henvise det hele til historiens dom — for å unngå samtidig, thi den har de en klar følelse av. Til alle de gamle, kom der nu er ny: Høyesterett skal nu være sydebukken Stortinget gjemmer seg bak. Så får vi se, hva som kommer ut av det.

Denne siste unnskyldningen kan bli ganske betydningsfull.

Til syvende og sist vil der gå troll i professor Skeies ord fra 1945 om, at der aldri i Norges historie har hersket så rettsløse tilstander.

III.

Det kan være noe visst realt ved et alminnelig mord, selvom det ikke rettslig kan forsvares. Vedkommende tar i hvert fall selv ansvaret for sin handling, men for (tilfeldige) makthavere å ty til rettslige former og endog endre landets lovlige domstoler til særdomstoler for juridisk ansvarsfritt å få tilintetgjort sine politiske motstandere, det er toppen av forbrytersk pøbelaktighet;

hvilket det også fra kyndig og ansett hold er blitt karakterisert som.

IV.

Det stenografiske referat fra Stortingets siste behandling av «Retts»oppgjøret foreligger trykt. Et meget interessant dokument, men nokså avslørende for enkelte stortingsmenn Vi får i passende tid før de forestående nominasjonsmøter til høstens valg komme tilbake til hver enkelt, og de konsekvenser det bør ha for vedkommende og hans parti.

V.

Forsøk på å gjenreise rettsstaten i Norge minner meget om det, som betegnes ved ordtakene «Å kappfly med kalver».

I 1945 strente hele bølinger til Elverum etter en der angivelig forefinnendes fullmakt for den forduftede konge og regjering til å foreta seg de merkeligste ting. Ordlyden av det stenografiske referat av «fullmakten» viste seg mindre anvendelig, hvilket enkelt ble «rettet» overensstemmende med de foreliggende formål.

Dette var nu ikke særlig betryggende og, om det skulle bli nærmere gransket, helt skandaløst. Man grep derfor til andre «lovlige» påskudd som nødvendigvis hvert enkelt i rad og rekke, eo ipso, kasserte sine forgjengere.

VI.

Straffeloven kan som kjent endres i formildende retning overfor tidligere begåtte forbrytelser Den tidligere ukjente dødsstraff ble nu innført med tilbakevirkende kraft som formildende! Så dumme kan ikke bestemmelsens fedre være, at de har vært eller er i god tro.

Varetektsarrestanter ble holdt fengslet i årevis angivelig for å verge dem mot noe, som kaltes «de lange knivers natt». Nordmennene er med hensyn til det nyttige redskap, som en kniv er, meget knivminded, men hører ikke til de nasjoner, hvor det er nødvendig med forbud mot å bære kniv. Dette tøv er et utslag av verbal-ekshibisjonisme, et velkjent fenomen på et annet område. Det røper manglende kjennskap til norsk lynne. Det har intet med virkeligheten å gjøre og hører allerminst hjemme i Stortinget.

VII.

Enden på alle disse påskudd og unnskyldninger ble, at regjeringens juridiske

konsulent resolutt slo benene under hele vrøvlet og erklærte, at rettsoppgjøret hviler på «seierherrens rett». Hvilket er meget riktig. Men Norge var ikke seierherre, uansett hvor meget man har forsøkt å spise kirsebær med de store (jfr. bl. a. kravet om tysk erstatning) og enhver påstand om å være alliert med seierherrene er avvist av dem. Tvertimot okkuperte de landet i 1945. Seierherrene i II. verdenskrig var Moskva og Washington, så for såvidt er uttrykket et blinkskudd. «Retts»oppgjøret ble overensstemmende hermed avvirket etter moskovitisk jus etter de instruksene, som herrene Lie og Wold begav seg dit for å inhente.

VIII.

Nu var man kommet inn i en blindgate og øynet ingen vei ut.

Men hva skjer? For en tid siden avgikk stortingspresidenten fra Elverum ved døden. Som på signal snur hele bølingen rundt og galopperer avgårde med halen tilværs tilbake til utgangspunktet Elverum i håp om, at dette vil gi anledning til å gjenoppvekke fra de døde forestillingen om en der angivelig vedtatt fullmakt. Fullstendig skrullet.

Nu er det så, at ved begravelse graves det gamle romerske ordtak opp og kommer til anvendelse, nemlig: «Om de døde taler man kun godt». Senere melder «manns eftermæle» seg. I hvert fall er det slik her i landet.

Der ble brukt mange ord om avdødes fortjeneste av denne «ærefulle fullmakt». Eventuelle andre meritter hørte man mindre om, eller de kom helt i skyggen. Det er svært spedt.

I en av utallet av nekrologer leser man likevel følgende: «han kunne virke unorsk i sitt lynne, men hans virke viste tvertom at han var urnorsk».

Meningen må vel være, at avdøde var Dovregubben himself men med den avlagte blågule sløyfe på halen avløst av det mer tidsmessige utstyr, davidsstjernen og «Union Jack»?

Olaf Holm.

Kristne Venner

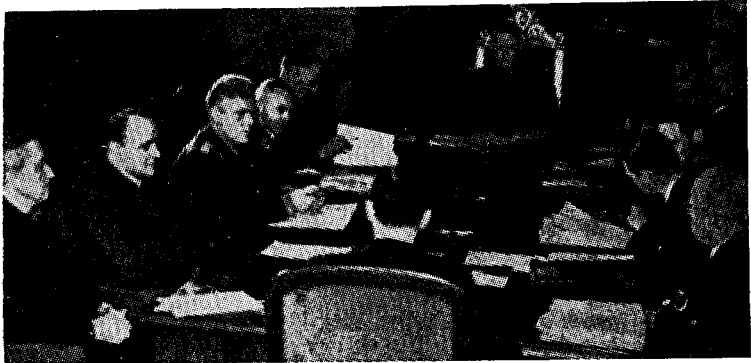
Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid: kl. 19,30.

Orvar Sæther:

ADVOKAT WIESENER'S BOK

Et stygt angrep på Quisling og de gamle NS-folkene

Regjeringsmøte hos Vidkun Quisling.

Høyesterettsadvokat Albert Wiesener har i sin bok «Seierherrens justis», etter min mening levert et ondskasfullt angrep på de gamle NS-medlemmer og på Quisling.

Når jeg bruker ordet ondskapsfullt, så er det fordi Wiesener selv sier at «Skulle man merke — — — malise i satiren, så kan jeg bare si at jeg har søkt å dempe disse tilsetninger ned. Det er dog ikke lykkes ubetinget». Og jeg er enig med Wiesener når han sier at det ikke har lykkes ham å dempe ondskapsfullheten ubetinget ned. Jeg er også enig med ham når han siterer: «Det er lavt under taket i Tingstuen i dag».

Under dekke av å ville angripe «seierherrene» fra 1945, så angriper Wiesener Quisling og de gamle NS-folkene, og gir seierherrene rett i at § 86, landsforrederparagrafen, kan anvendes både på frontkjemperne og på passive medlemmer av NS, og at Landssvikanordningen var lovlig.

Som grunnlag for sitt angrep på Quisling skriver Wiesener: «Jeg var medlem av hans (Quislings) parti i førkrigstiden fra 1934 — 37. Jeg satt i hovedstyret det siste halvåret. Jeg var ordfører for den opposisjon som sprengte partiet i mai 1937. Vi satte den gang på spissen kravet om en tillempling av førerprinsippet i form av en kontroll og ansvarlighetsinstans for føreren».

Wiesener skriver videre: «Opposisjonen ble avvist, og lederne ble ekskludert, med Quislings uttrykkelige henvisning til hans frelserkall i Norge». Ikke alle lederne ble ekskludert, men Wiesener ble det. Men han hadde i tillegg til sin opposisjon også kommet med nedsettende uttalelser om Quisling. Siden har Wiesener hele tiden fra 1937 og til i dag vanket sammen med NS-folk og fortsatt med sine nedsettende uttalelser om Quisling.

Og nå har han altså endelig sluppet til med sine uttalelser i bokform. Det er imidlertid ikke så sikkert at partiet og Norge hadde vært tjent med å ha kommet under herr Wieseners kontroll i 1937.

På side 135 forteller han hvordan partiføreren burde ha gjort 9. april 1940. Man må gå ut fra at Wiesener ville ha fulgt sitt eget råd hvis han hadde hatt partikontrollen.

Han skriver:

«Hadde Quisling hatt tålmodighet og praktisk fremsyn, kunne han ha sittet i stillhet og ventet på sin time».

Han skulle ha hatt «beherskelse nok til å vente og overlate til andre å kompromittere seg i samarbeid med tyskerne».

Her er Wiesener virkelig morsom. Hvem andre var det enn nettopp opposisjonen fra 1937 (som Wiesener selv sier han er lederen for), som rente dørene ned både hos general Falkenhorst og minister Bräuer for å få lov til å kompromittere seg i samarbeid med tyskerne?

Quisling forteller om dette i rettssaken (se side 89) i Straffesak mot Quisling. Han sier: «Disse personer (Wiesener og flere) underholdt i årene fremover til 9. april en livlig forbindelse med den tyske legasjon, hvor de gjorde sitt beste for å fremstille NS og meg i et uheldig lys». «Umiddelbart etter Terbovens ankomst til Norge ble jeg nemlig kalt til ham til en samtale på Hotel Bristol». Terboven «søkte derfor heller forbindelse med andre norske personer og kretser som lettere kunne brukes til å beherske landet og utnytte det økonomisk». «Den nevnte gruppe var på sin side straks på ferde og søkte ivrig forbindelse i de forskjellige kontorer i Rikskommissariatet».

«Således oppstod planen om at tyskerne skulle organisere en egen nasjonalsosialistisk bevegelse som skulle utkonnurrere NS og bli et direkte

redskap for den tyske politikk».

Tror Wiesener at ikke både NS og «seierherren» kjenner Wiesener-gruppens virksomhet før 9. april og fra 10. april og utover? Skulle noen interessere seg for dette kan de lese Straffesak mot Quisling side 89 - 91.

Landssvikkoppgjøret er bygget på to grunnpillarer — regjeringens mobiliseringsordre, — og på Elverumsfullmakten. Wiesener anerkjenner begge deler, og begge deler er et falsum.

Både Kongen og regjeringen har vært illojale mot forfatningen og mot Stortinget og har ingen rett til å kreve lojalitet av Quisling.

Dette forhold blir fortiet, men det er nettopp det som danner det juridiske grunnlag for Quislings opptreden 9. april 1940.

Wiesener har derfor ingen rett til å angripe Quisling så ondskapsfullt som han gjør i sin bok. Wiesener skriver (side 71): «Det er liten tvil om at en stor del av det norske folk kjente seg forrådt, da radioen sendte ut sin kunngjøring den 9. april av Quislingkuppet. Det kunne vanskelig virke anderledes. I lovens forstand var det da også et forrederi — uansett om mannen på sin måte mente det godt. Det var et klart og forsettlig brudd på den troskapsplikt han hadde som offiser».

Og videre side 133:

«Bare de blindeste sekterister kan forfekte at en offiser når fremmede tropper går i land på våre kyster og regjeringen mobiliserer, kan oppkaste seg til statsminister og tilbakekalle mobiliseringen — uten at han skal ha sitt liv forbrutt, når han mislykkes».

Det er i dag ikke bare blinde sekterister som forfekter at Quisling ikke har

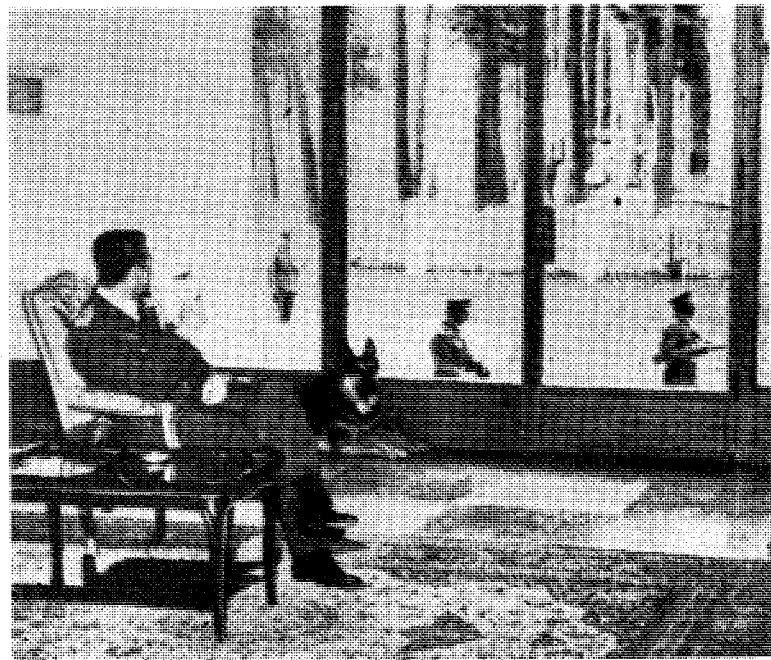
Fort. side 6

Advokat Wiesener, som her angripes sterkt av Sæther for anførslene i boken.

Det er ikke gull alt som glimrer

LITT BAKGRUNN FOR KONG OLAVS BESØK I IRAN

Shahens veldige livvakt passer godt på.

Det har vært stor stas i den norske presse igjen. Knappt har den gjort unnavn det grovste med den britiske filmforherligelse av attentatet mot norske kvinner og barn på Hydroferjen før førstesiden stråler av bilder fra stas omkring kong Olavs besøk hos innehaveren av den berømmelige påfugltrone, shaen av Iran.

Vi vet ikke om det er Gerhardsen eller andre slette rådgivere som sender kongen ut på slike ferder, men ilde må det være for et land som Norge der så iherdig og påtrengende bekjenner seg til demokratiet å delta i en slik propaganda for et land som selv vi blir rystet over — skjønt ingen skal beskyldes oss for å lide av noe demokratikompleks

For, som vi også sier i overskriften: det er visselig ikke gull alt som glimrer. Heller ikke det som skjuler seg bak den edelstenstruttende påfugltronen i Iran.

Nå er det vel kanskje noen som ikke vil ta vårt ord for godt i denne sak på grunn av vårt manglende demokratiske sinnelag, så la oss isteden overlate det til en mann hvis patente demokratisme vel neppe betviles selv i «Dagbladet», den britiske filosof og forfatter Bertrand Russell som har skrevet en artikkel om Iran i den egyptiske avis AL-AHRAM.

Russell nevner at NEWSWEEK i mai 1961 offentliggjorde en uttalelse av (en annen norskapprobert erkede-mokrat) den amerikanske visepresident Humphrey sålydende: «Vet dere hva den iranske hærs «C-in-C» sa til en av våre folk? Han sa at

hæren er vel organisert takket være amerikansk hjelp, og at den har et fast grep på de sivile. For denne hær har ikke til hensikt å bekjempe russerne, den har forberedt seg på å bekjempe det iranske folk».

Russell skriver at dette er et eksempel på hva Vesten ner med «den fri verden». Han håpet at borgerne i de vestlige land ville spørre om hvorfor de betalte tunge skatter for å forberede hærer til å bistå tyranni og korrupsjon i forskjellige deler av verden. Et slikt spørsmål vil kunne fremskynde den dag da alliansen mellom de militært dominerende makter og økonomisk dominerende blir avslørt.

Den iranske hær er i virkeligheten shah Mohammed Redas livvakt, skjønt det hevdes at den skal brukes til å forsvare Iran mot aggresjon utenfra. Hæren er forsterket med amerikanske

Fort. side 8

Shahen av Iran

Advokat Wieseners bok -

Forts. fra side 5

brutt sin troskapsplikt, at regjeringen ikke har mobilisert og at Quisling ikke fortjente dødsstraff.

Det finnes blant annet mange engelske historikere som gjør det. De vet at engelskmennene hadde tenkt å besette Norge før tyskerne, og de mener at det var politisk dumt av England å provosere tyskerne til å besette Norge. Det var altfor farlig for engelskmennene selv. Og at tilfellet reddet England fra en katastrofe.

Når Quisling tok regjeringsmakten den 9. april 1940, så var det for i siste sekund å verge Norges formelle suverenitet, og frata tyskerne den sjanse Kongen hadde gitt dem til å erobre Norge.

Det er ikke bare Quisling som har troskapsplikt som **som har troskapsplikt som offiser.** Det har kongen også. Vi har ingen eneveldig konge i Norge.

I grunnlovens paragraf 9 står det: «Så snart Kongen, som myndig, tiltrer Regjeringen, aflægger han for Stortinget følgende Ed: «Jeg lover og sværger, at ville regjere Kongeriket Norge i Overensstemmelse med dets Konstitusjon og Love, saasandt hjelpe mig Gud den Almægtige og Alvitende!»

Hvis kongen ikke regjerer Norge i overensstemmelse med Grunnloven, så har han heller ikke krav på lojalitet fra sine offiserers side. Skulle ikke det være god jus, herr Wiesener?

Norge hadde i 1939 høytydelig forkynt sin nøytralitet i krigen mellom England og Tyskland. Utover hele våren 1940 gjorde engelskmennene det klart både i noter og ved handlinger at de hadde tenkt å gå i land i Norge, senest ved en note den 5. april til både den svenske og den norske regjering. Den 8. april fortalte «Dagbladet» at nu var også tyskerne på farten.

Hele 8. april saft Kongen og regjeringen her i Oslo. Det var en soleklar plikt for Kongen å sammenkalle statsråd og mobilisere, og verge landet mot den angriper som kom først enten det var engelskmennene eller tyskerne. Men Kongen mobiliserte ikke, hverken den 8. den 9. eller den 10. april 1940. Og ikke nok med det. Han nektet også generalstabssjef Hatledal å mobilisere. Og han undlot å legge ned miner i Oslofjorden. Det er ikke lojalitet mot forfatningen. Eller kan kanskje Wiesener legge frem den skriftlige mobiliseringsordre undertegnet av Kongen, og kontrassegnert av statsråd Ljungberg eller

general Laake, som forfatningen krever for å dømme Quisling?

Hatledal tok på seg det store ansvar å mobilisere på eget initiativ uten regjeringens ordre

Hvis engelskmennene hadde kommet først inn Oslofjorden, så kunne Hatledal ha kommet meget ille ut. For det er ingen tvil om at en del av regjeringen hele 8. april satt og ventet på at engelskmennene skulle komme først og at det var grunnen til at det ikke ble mobilisert.

Quisling har altså ikke tilbakekalt regjeringens mobiliseringsordre, og **Quisling har heller ikke brutt sin troskapsplikt som offiser,** og fortjener heller ikke dødsstraff. Det vil kanskje ikke være så lenge før Wiesener får høre dette av en større autoritet enn meg. Dessuten kan det bevises. Jeg siterer fra Straffesak mot Quisling side 163. Generalstabssjef oberst Hatledal forteller her som vitne i Quislingsaken:

«Hatledal: Jeg ville helst ha hel mobilisering. Det ble ikke truffet noen avgjørelse. Statsråden skulle i et nytt møte, og ved 5-tiden (8. april 1940) ringte kommanderende general i hustelefonen til meg og sa at han og jeg var beordret til å møte i Stortinget til det hemmelige møte til klokken 8. Da møtet var slutt, sprang jeg etter statsråd Ljungberg bortover korridoren, nådde ham igjen og spurte om vi ikke nå skulle få **ordre om mobilisering.** Vi hadde sittet og ventet, sa jeg, og skulle vi bli sittende og vente fremdeles? Han sa at det nå skulle behandles i regjeringen, men vi skulle få vite i morgen hva vi skulle kalle inn.

Lagmannen: Altså dagen etter?

Hatledal: Ja, jeg hørte ikke mere fra regjeringen — — —»

Noe lovlig statsråd ble ikke holdt hverken den 8. den 9. eller den 10. april. Det første lovlig statsråd ble først holdt den 11. april på gården Nyhus i Nyberg-sund.

Jeg siterer fra utenriksminister Kohts bok «Frå skanse til skanse», side 54: «Frå kl. 10-12 (11. april) hadde vi det fyrste formelege statsrådet etter overfallet; det vart haldi på garden Nyhus».

Hatledal forteller videre i sin vitneforklaring:

«Hatledal: — — —, og da meldingene begynte å komme om krigsskib i Oslofjorden, fikk jeg straks telefon om det — det var ved 24-tiden antar jeg. Jeg ringte

da først til kommanderende general og underrettet om det, og ringte så til avdelingssjefene i Generalstaben om mobilisering».

Hatledal hadde ikke fått noen mobiliseringsordre fra regjeringen, men mobiliserte på eget initiativ.

Quisling har altså ikke ophevet noen mobiliseringsordre fra regjeringen, men han har tilbakekalt Hatledals **ulovlige mobilisering.** Han burde hatt takknemlighet for det, ikke dødsstraff.

Wiesener angriper seierherrens justis veikt, famlende og unnskyldende. Men for oss NS-folk har et slik angrep ingen betydning, når Wiesener hele tiden anerkjenner og stadfester seierherrens jus. Hvilken betydning har det for oss at Wiesener sier at det var Olsen og ikke Hansen som skulle ha dømt en NS-mann til døden når han anerkjenner lovligheten av dommen og henrettelsen?

Hvilken betydning har det for oss at han angriper behandlingen av de passive NS-medlemmer, når han fullt og helt anerkjenner lovligheten av behandlingen?

Hvis jeg kalte en eller annen hr. X forræder og gav ham to ørefiker, hvilken betydning ville det så ha for hr. X at en eller annen hr. W fortalte ham at han var forræder og at han fortjente to ørefiker, men skulle allikevel bare hatt en?

Straffbarheten av passivt medlemsskap i NS bygger på eksilregjeringens rett til å gi straffelover gjeldende for Norge. Denne rett bygger igjen på den såkalte Elverumsfullmakten som er et falsum.

Den 9. april var både Kongen, regjeringen og Stortinget samlet i møte på Hamar. Statsminister Nygaardsvold og et **flertall** av stortingsmennene ville reise hjem til Oslo, og Nygaardsvold ønsket å avløse Quisling som statsminister. Koht skriver om dette i sin bok «Frå skanse til skanse» side 34.

«Ein bør elles ha det klart for seg at framlegget Nygaardsvold hadde slutta talen sin med (at han skulle reise til Oslo og overta statsministerstillingen) ikkje var berre eit personleg framlegg ifrå han. Det var i røynda ei frukt av drøftingane med stortingsmennene føre sjølve tingmøtet og talen hans skulle vera ei grunngeving for framlegget».

Men Kongen ville ikke følge Nygaardsvold og Stortingets flertall.

Hambro avbrøt stortingsmøtet på Hamar like før Stortinget skulle ha stemt over Nygaardsvolds forslag, ved å skremme stortings-

mennene med tyske krigshandlinger. Det er helt på det rene at hvis stortinget hadde fått tid til å stemme over Nygaardsvolds forslag om at Kongen skulle reise tilbake til Oslo, og at Nygaardsvold skulle avløse Quisling som statsminister, så hadde det blitt vedtatt med stort flertall

Men Kongen handlet på tvers av statsministerens og Stortingets vilje, avbrøt forhandlingene med tyskerne, og lot Koht gi ordre til oberst Ruge bak ryggen på general Laake og statsminister Nygaardsvold at krigshandlingene skulle fortsetter.

Efter at alt dette var skjedd, møtte Stortinget på nytt på Elverum.

Hambro la da frem den såkalte Elverumsfullmakt. Men Nygaardsvolds forhåndsundersøkelse på Hamar noen få timer i forveien viser at det ikke var flertall for en slik erklæring i Stortinget. Stortingets villighet til å avsette Kongen under de såkalte Riksrådsforhandlingene viser det samme. Og klokkeligen lot Hambro det heller ikke komme til avstemning over fullmakten. Da hadde den ikke blitt gitt.

Elverumsfullmakten burde derfor ha hett Hambrofullmakten, fordi Hambro har gitt den alene.

Men Wiesener godkjenner både Elverumsfullmakten og eksilregjeringens lovgivningsrett i straffesaker. Han tar bare det forbehold at lovgivningsretten skal gjelde fra den tid lovene ble gitt og ikke gis tilbakevirkende kraft. Men det hadde ikke gavnet de passive NS-medlemmene noe. Eksilregjeringens «lover» begynte å komme allerede 1941.

Han skriver: «Men la oss sette at den provisoriske lovgivningsvirksomheten var i orden for så vidt. Høyesterett har godtatt denne side av saken». (Se side 73 og følgende).

Men Wiesener går langt videre. Han gir anvendelsen av straffelovens § 86 en ny og for seierherrene mer gunstig form. Han mener at eksilregjeringen ikke bare var krigførende, men at den også hadde «krig for øye». Skulle seierherrene tape den første skanse, så kan de bare falle tilbake på en ny som Wiesener har gjort i stand til dem.

Han skriver: «Både før 9. april og etter 10. juni var det adskillig oppfordring til å ha seg den mulighet for øye at Norge ble trukket inn i krig. Der — og ikke på den første skansen — ligger anvendeligheten av § 86. Det heter i lovens tekst at fien-

den ikke må bistås «under en krig hvori Norge deltar, eller med en sådan krig for øye». (Side 92).

Ut fra denne betraktning mener Wiesener at eksilregjeringen kunne ha straffet hele det norske folk hvis den hadde villet. Så seierherren har i grunnen vært riktig snild. Han skriver: «Praktisk talt alle nordmenn har forbrutt seg mot paragrafen (86), hvis den skulle tas bokstavelig». (Side 81). Og hvorfor skulle den ikke det?

Wiesener mener at seierherren skulle bare ha valgt ut to tusen personer (side 77 og 27) og latt resten løpe, men disse 2 000 skulle vært tatt riktig hardt. —

Da hadde det sikkert blitt hyggelig for dem som fikk løpe.

Men det hadde bare vært Wiesener som hadde klart å plukke ut disse 2 000. Seierherren hadde ikke hatt noen liste å arrestere etter.

Han visste nemlig at regjeringen ikke hadde mobilisert og at Elverumsfullmakten ikke var gitt, og at det var umulig å bruke § 86 på noen nordmann uten å ha Landssvikanordningen som en slags straffekatalysator.

Wiesenes anerkjenner seierherrenes påstand om at Russland var Norges allierte, og at altså frontkjemperne har kjempet mot våre allierte. Han skriver: «Ved tyskerens angrep på Russland i juni 1941 ble Sovjet alliert med England, og dermed indirekte med Norge». (Side 117). Og at forholdet var straffbart etter § 86 (side 117).

Wiesener anerkjenner seierherrenes påstand om at NS-folk har forvoldt skader av økonomisk art under okkupasjonen. Han skriver:

«Meget mulig — ja det er sågar sannsynlig — har førstevoterende rett i at NS under krigen voldte skader — altså nettotapet — ville vise seg å overstige summen av alle idømte erstatningsbeløp» (side 97).

Wiesener håner de gamle NS-medlemmer som ikke meldte seg ut av partiet da Wiesener ble ekskludert.

Han skriver:

«Hadde (Høyesteretts påstand om at NS-folkene hadde karaktermessige og intellektuelle svakheter) enda vært begrenset til å gjelde den tilslutning Quisling hadde i april dagene 1940, — da kunne retten hatt mere å stå på. Den gang var tilslutningen til partiet minimal, og så forvirret — at det iallfall nærmet seg det notoriske at den ikke da var verdifull, det være seg kvantitativt eller kvalitativt».

Wiesener håner de NS-

Monte Cassino —

(Forts. fra side 2)

kartet finner man det meningsløse i bombingene på det tidspunkt. De allierte stod da mange mil fra selve klosteret.

Den 21. - 22. 1. 1944 landet de allierte i ryggen på tyskerne ved Anzio og Nettuno. Slaget ved Nettuno varte fra 22. 1. til 4. 3. 1944. Og de allierte fikk ikke utvidet bruhodet slik de hadde planlagt. Stillingene ved Monte Cassino måtte knekkes først.

Og den 28. 1. 1944 startet de allierte sitt stormløp mot Cassino. Slaget varte uavbrutt til 18. 2. 1944, med innsats av panservogner, fly og artilleri i mengder. De allierte måtte avbryte stormløpet, de kom ingen vei. Tapene ble for svære. Det 1. slag om Cassino vant tyskerne.

Fra den 15. 3. til den 24. 3. 1944 varte det 2. slag om Cassino. I løpet av dette slaget forlangte de allierte generaler at byen Cassino med alt den gjemte av tyske fall-

medlemmer som meldte seg inn i partiet 1940 og utover. Han skriver:

«— — — kom det rikelig med kverulanter» (side 41). «— — — det ikke ubetydelige innslag av eventyrere, linjeløse spekulanter og direkte forbrytere som søkte til partiet» (side 42).

«Jeg er de forsømte synspunkters advokat», sier Wiesener (side 20).

Og fire linjer nedenunder skriver han: «I virkeligheten er det nazi-mentaliteten jeg angriper». En skulle tro at «nazi-mentaliteten» aldri hadde vært angrepet før.

Hendene er Wieseners, men røsten er seierherrens.

Og om Wiesener må folk tro at han er en NS mann som har sittet på Ilebu, som gjerne vil bli godvenner med seierherren ved å skitne til Quisling og de gamle NS-folkene og ødelegge samholdet innen NS. Og seierherren er sikkert meget fornøyd med endelig å ha fått en gammel «nazist» til å konfirmere eksilregjeringens lovgivningsrett.

Men både Wiesener og seierherren hadde igrunnen fortjent at engelskmennene hadde kommet først inn Oslofjorden hin minneverdige 9. april, og at Hitler hadde kommet etterpå med sine «16-17-18 divisjoner» og at vi hadde fått Reichsprotektor Terboven istedetfor Reichskommissar Terboven og at Wiesener-gruppen «hadde fått lov til å kompromittere seg i samarbeid med tyskerne».

Orvar Sæther

skjerm-jegere måtte jevnes med jorden, fremrykningen ville ellers bli for kostbar.

General Lord Alexander kalte de tyske fallskjermjegere for ville dyr.

Og den 22. mars ble ordren om byens utslettelse satt i verk. 775 allierte fly kom i bølge etter bølge og tømte sine bombetepper over byen. Lasaretter, sykehus, sivile, militære, overalt død og fordervelse. Over 1 000 tonn bomber ble kastet over byen.

Og etterpå fra klokken 0830 til klokken 1400 startet 900 kanoner av alle kaliber en voldsom trommeild over byen. I løpet av disse timer ble det skutt over 1 200 tonn granater inn i byen. Da granatilden opphørte, startet newzeelenderne sin fremrykking inn i byen, og trodde at alt levende skulle være tilintetgjort. Men de opplevde sitt livs sjokk. De måtte kjempe seg frem fra ruin til ruin, mann mot mann. Og de hadde meget store tap. Den 24. 3. stoppet de opp, de hadde bare kunnet erobre en del av byen. Raseriet hos de allierte kjente ingen grenser lenger.

Polakkene under Anders prøvde å omgå byen østfra, og besette fjellet med kloster-ruinene. Men de ble drevet tilbake med store tap. Indiske tropper forsøkte seg, men det gikk dem enda verre. Newzeelenderne ble sendt mot ruinene, men måtte gi opp.

På denne tiden hadde de allierte over 20 divisjoner foran Gustavlinjen, og alt sitt artilleri i Italia ca. 900 kanoner massert foran, området ved Cassino. Dertil hele sitt luftvåpens middelhavsstyrke.

Mot stillingene ved Monte Cassino synes intet å hjelpe. De allierte har fullstendig luftherredømme over Syd-Italia, og deres bombefly kan arbeide uforstyrret av tyske jagerfly.

Britene slapp sine fallskjerm-jegere ned bak de tyske stillingene, men disse ble slått sønder og sammen.

De allierte avbrøt angrepene den 24. mars, og begynte å fylle opp med nye styrker, mere kanoner, mere fly, mere panservogner, mere biler. Nu skulle massen mobiliseres.

Og den 12. 5. startet det 3. slaget om Cassino og ruinene Monte Cassino. Med voldsomme flyangrep, lange og grundige artilleri-forberedelser innledet stormen.

De allierte måtte erobre terrenget meter for meter. Og oppover fjellet Monte Cassino kom de ikke.

I syd, ved elyen Carigli-

ano overrumplet franskmennene under general Juin en tysk infanteridivisjon, og brøt gjennom Gustav-linjen. Samtidig kunne 11. US-corps avansere nordover langs kysten på veien Route 7. Og over fjellmassivet Aurunci kunne da de allierte tropper rykke inn i dalen foran Monte Cassino den 13. og 14. mai. Og dermed var hele sperre-rigelen ved Monte Cassino løftet av hengslene. De britiske styrker gikk sammen med et canadisk Corps over elven Rapido og trengte inn i dalen sydfra. Under disse kampene var plutselig fallskjermjegerne på Monte Cassino satt utenfor kampen. Deres stillinger var satt sjakk.

Under kampene om ruinene på fjelltoppen hadde fallskjermjegerne opprettet felt-lasarett i kjelleren under ruinene. Her lå de hardt sårede og ventet på transport nordover. Denne transport kunne bare foregå om natten, da de allierte jagerfly skjøt alt som het kjøretøyer, enten sivilt, militært eller Røde Kors i brann.

Om natten mellom den 17. og 18. mai fikk fallskjermjegerne ordre om å løse seg fra fienden, forlate sine stillinger i ruinene og på fjelltoppene mot byen og trekke seg nordover. Da deres eneste retrett-vei var ned en steilbratt, smal dal, kallet «Døds-slukten», kunne man ikke ta med de hardt sårede. Disse ble derfor latt tilbake, sammen med frivillige sanitetssoldater, læger og sykepleiersker. Alt ble gjort etter Røde Kors forskrifter.

Om morgenen den 18. fortsatte polakkene under general Anders sin storm på fjellet, og fant stillingene forlatte. Ingen motstand, intet tysk skudd. De stormet ned i kjellerne under ruinene og ble møtt av tyske sanitetssoldater, med tydelige røde kors merker. Men dette hjalp ikke, polakkene var fullstendig desperate, drepte alt som kom i deres vei, sykepersonell, sårede og hjelpere. De sårede ble slått ihjel med geværkolbene, kjellerne gjennød av rop og skrik, skuddene drønnet, det braste i knuste hodeskaller. Polakkene gikk fullstendig berserkerang.

En gammel tysk feldwebel som hadde fått sitt ene ben avskutt og dessuten hadde maveskudd, reiste seg i sengen for å tale polakkene til fornuft. Men han ble drept bestialsk. Hele magasinet i maskinpistolen ble fyrt i kroppen på ham. Man vet ennå ikke hvor mange tyske sårede og sykepleiere som ble myrdet av polakkene om morgenen den 18. mai 1944 i

Aksjonen mot -

(Forts. fra side 1)

tignok sier han at «planene ble drøftet mellom briter og nordmenn» (Hvilke forøvrig?), men han slår også kategorisk fast at det var «politikkerne som traff avgjørelsen, og det ble da forsvarsminister Torp som på vegne av den norske regjering gav samtykke til operasjonen».

Den nye britiske filmen har ifølge «Telemark Arbeiderblad» en annen versjon og en annen hovedskyldig: «Sabotørene ber om tillatelse til å senke jernbaneferjen på Tinnsjøen som skal frakte utstyret. Da dette betyr at flere sivile passasjerer må bli drept, må den endelige avgjørelse fattes av Kong Haakon i London. Fra London kommer Kongens godkjennelse av planen — —»

Riktignok heter det at den britiske film «ikke vil bli nokjellerne under ruinene av Monte Cassino.

Polakkene hevnet seg for nederlagene de hadde lidd i løpet av det halve året de forgjeves hadde stormet mot Monte Cassino. Nu fikk disse halv-soldater endelig «seieren» over de tyske elitesoldatene, fallskjermjegerne.

Ved denne myrdingen og nedslaktingen av sårede soldater, satte polakkene seg et minnesmerke med skam og skjensel.

I kampene om Monte Cassino var det blitt kjempet hardt fra begge sider, men det hadde ikke utartet til slike simple myrderier som dette.

Sågar Winston Churchill uttaler sin beundring for de tyske fallskjermjegernes heltemodige forsvar av Cassino og fjelltoppen med samme navn.

For å knekke denne forbitrede motstand måtte de allierte tilsist sette inn 5. hele corps, 900 kanoner og mengder av annet krigsmateriell.

Og så satte denne uniformerte morderbande i allierte uniformer et punktum om morgenen den 18. mai ved å erobre Det hellige Berg med et «på lissom» angrep mot de sårede soldatene.

Det er ikke å undres over at navnet Monte Cassino helst vil glemmes i alliert historie-skrivning. Historien om Monte Cassino kan nok ennå i lange tider fremkalle en ekkel smak i munnen hos noen og hver.

EMILIUS

Artikkelen er bygget over avisartikler, tyske og allierte memoarer skrevet av generaler og politikere, videre på samtaler jeg har hatt med soldater som har deltatt i kampene der.

en dokumentarfilm», men siden den norske konsulent er den samme Haukelid som har bekreftet at det var han som foreslo sprengningen, så er det vel ikke urimelig at han også kjenner sin medskyldige i London.

Forøvrig er det ikke bare oss som reagerer. 14. januar hadde «Morgenbladet» dette innlegg fra Ellef Hatten:

«I anledning av ingeniør Olaf Rødseths artikkel om tungtvannssabotasjen i «Morgenbladet» den 2. januar, stiller bladet spørsmålet til general Hansteen, forsvarssjef i London under krigen, om de konklusjoner og spørsmål ingeniør Rødseth fremmer kan tenkes å redusere den innsats tungtvannssabotørene gjorde. Generalen svarer til lesernes lettelse: «Nei — absolutt ikke».

Følelsen av lettelse kan dog være noe forhastet.

Generalen sier videre: «Om det viser seg at tyskerne ikke arbeidet på bomben, kan det etter min mening ikke på noen måte forringe den innsats karene gjorde».

Nu er det vel kanskje riktig at karenes innsats ikke reduseres ved den omtalte artikkel, men mer dekkende å si at den propagandamesige utnyttelse av hendelsen med det ubeherskede skryt og det falske bilde av sabotasjens betydning, blir redusert, og dette treffer både dem som har fortiet fakta og dem som har skreket.

Tilbake blir den sportsmessige, og ikke ufarlige, innsats å trenge inn på Vemork og la en ladning sprengstoff smelle, pluss den mindre farlige, å plassere en helvetesmaskin i en ferge.

Tilbake blir noen spørsmål:

1. Er det en like stor innsats å sprengne en båt uten krigsviktig last, men med sivile på søndagsutflukt i luften som å sprengne en båt med viktige komponenter for atombomben, general?

2. Hvorfor ble ikke jernbanevognene med kalilut ødelagt mens de stod ubevoktet på Rjukan jernbanestasjon? Dette visste da driftsbestyreren på fabriken, og han hadde kontakt med sabotørene kvelden før sprengningen.

De spørsmål Rødseth avsluttet sin artikkel med, var ikke innbefattet i «Morgenbladet»s spørsmål til generalen. De burde vært det. Generalen forsvarer aksjonen med at man den gang var i god tro. Men grunnlaget for denne gode tro nevner han ikke. Rødseth fremkommer derimot med opplysninger som synes å peke i retning av aksjon mot bedre vitende.

Ikke bare gull - -

Forts. fra side 5

enheter i den persiske bukt og av en svær politistyrke i tillegg til det hemmelige politi, som utgjør 60.000 mann. Hovedoppgaven for disse vepnede menn er å beskytte oljeledninger og renseanlegg som eies av USA.

American Central Intelligence Agency spiller en stor rolle bak kulissene. Det innrømmer med stolthet at det medvirket aktivt for å styrke Mohammed Musadeks regjering. Noe som er forklarlig siden det var Musadek som nasjonaliserte oljeindustrien i Iran

De som står bak shahen foruten hæren er de feudale godseiere. Shahen mottar 400 millioner dollars årlig fra olje i tillegg til 80 millioner dollars fra USA som hjelp. Tiltross for disse store inntekter lever det iranske folk miserabelt. Den gjennomsnittlige levealder er mindre enn tre år, barnedødeligheten er stor og omkring 50 prosent av befolkningen er analfabeter. Shahen har fullstendig kontroll over parlamentet og pressen. Studentene blir utspionert av det hemmelige politi i forelesningssalene og elementer som er innstillet mot regjeringen blir utsatt for forskjellig press. Hvilken som helst alminnelig iransk borger kan når som helst sperres inne uten dom.

Det ser ut til at de gode norske demokrater med Studentersamfundet i spissen helt har oversett dette i sin iherdige kamp mot den sørafrikanske midlertidige lov om 90 dagers fengsling uten dom, som forøvrig allerede er opphevet. Forøvrig på samme måte som de samme folk overså Norges egen praksis under «retts»oppgjøret, da folk satt i fengsel i opptil 3 år uten dom.

Hvorfor er det så taust om forholdene i Iran? Jo, sier Russell, når de vestlige aviser skriver så ytterst sjelden om disse uhyggelige forhold, så kommer det av at shahen bruker store penge summer til propaganda og reklame slik at verden blir bringes inntrykk av en fremskrittssvennlig styrer som ikke kritiseres for annet enn for sine iherdige reformforsøk.

Men, selv den norske regjering burde forstå at det er noe galt fatt ved å kaste et blikk på Irans budsjett, som avslører at men 12 milliarder rials brukes til hæren, er bare 1 milliard avsatt til helseministeriet og 0,6 milliarder til universitetene. Og attpåtil går en stor prosent av de to siste beløp i lommene på høye embetsmenn før de når bestemmelsesstedet.

Det har vært skrevet om shahens store landreformer.

Om dette skriver Russell at til tross for shahens pralende propagandakampanje så er det en kjennsgjering at overhodet intet land ble fordelt blant bøndene og at 60 prosent av jorddyrkerne ikke eier jord. Shahen derimot er eier av kjempemessige områder. I slutten av tredveårene lykkedes det shahens far å annektere 2.100 eiendommer. Da han ble fordrevet i 1941 ble det bestemt at eiendommene skulle gå over til regjeringen, som så skulle distribuere dem til jordløse bønder. Gjennomføringen ble imidlertid utsatt til 1951 da shahen overtok eiendommene og erklærte at det var hans hensikt å dele ut jorden. Han fikk 18 millioner rials fra USA «Processes Mission» under foregivende av at han skulle yde lån til de nye eiere, men shahen betalte summen inn i sin private bank, Bank of Iran. Han fikk også 9 millioner rials for å betale «honorar til utdelingsmyndighetene og andre utgifter».

I 1960 skrev «Processes Mission» en rapport hvori det het: «Bank of Iran har oversett sin hovedoppgave, som er å yde jordbrukslån og yde tjenester for de nye landeiere». Imens hadde shahen pengene for det solgte land i hard valuta, som han investerte i oljetankbiler og banknoter, og i nattklubber, hoteller og restauranter i forskjellige deler av verden. «Når utdelingsprosessen er over vil 660 farmer være fordelt blant 50.000 familier. Resten av de 2.100 vil bli gitt kronprinsen som gave», rapporterer Bertrand Russell.

For en tid siden gjennomførte shahen en lignende storstilet reform. Han beordret byggingen av 2.000 leiligheter i den hensikt å fremme boligbyggingen. 700 av disse leiligheter er ferdige og samtlige ble overlatt shahens garde. Ytterligere 400 skal overlates høyere offiserer i Teheran. Shahen har også til hensikt å bygge nye hus i andre deler av Iran for offiserer som arbeider der og en fjerde gruppe vil bli bygget av Innenriksdepartementet for dem som ledet siste valg. Altså, mens 90 prosent av Irans jordbruksbefolkning oppholder seg i mørke, fuktige «huler» ser vi at den fremskrittssvennlige shah er opptatt med å konstruere hus for sin garde, sine hæroffiserer og valgfabrikanter.

Lønnen for en kaptein i hæren eller i det hemmelige politi er 2.000 dollars i måneden, mens gjennomsnittsinntekten i Iran er 80 dollars pr. år. Størsteparten av de offentlige oljeinntekter på 400 millioner dollars går til den militære «elite» sammen

KAUKASIERNE BLE DEPORTERT.

Sovjetmagasinet OKTOBER beretter om en hittil ukjent massetransport til Sibir under Stalin. Etter krigens slutt ble mere enn en million kaukasiere deportert på grunn av «utroskap mot regjeringen». Kaukasiene hadde alt før krigen opptrådt åpent mot Stalin. Ved innmarsjen av de tyske tropper arbeidet de sammen med tyskerne og grunnla «Kabardino-Balkar republikken». OKTOBER understreker i meldingen — som ble offentliggjort før Krustsjovs fall — at Krustsjov dengang hadde gått mot deporteringen, som han betegnet som uhyrlig.

ET ENIG FOLK.

Sør-Afrika trues som kjent med direkte aggresjon, ikke bare fra allehånde svarte stater, men også fra hvite. Men forsvarsministeren J. J. Fouché minner i den forbindelse om at det mektigste verdensrike i tidsrummet 1899 til 1902 brukte over to og et halvt år på å tvinge en del av det sørafrikanske folk i kne. Enhver som ville angripe Sør-Afrika i dag ville

med andre offentlige inntekter. I tillegg til dette er staten alltid på randen av bankerot som følge av utsmuglingen av veldige summer til utenlandske banker hvor shahen har innskuddskonti.

Russell gir en lang rekke andre dtaljer om tilstandene i dette land som den norske konge finner å burde bære med sitt besøk, men det foran anførte skulle vel være tilstrekkelig til å karakterisere det hele. La oss bare føye til at i en bok som ble utgitt i 1962 og som het «The Individual Minority» avsløres det at shahen er hovedeier av opiumsplantasjer i Iran. Shahen tar inn millioner av dollars årlig fra denne handel. I 1960 arresterte det sveitsiske politi prinsesse Ashraf, søster av shahen, fordi kuffertene hennes var proppfulle av heroin. Det er ingen tvil om at det amerikanske Federal Investigation Office og Customs Departement meget godt vet at shahen er hovedeksportør av opium og narkotika til USA, men oljeinteresser og verdien av shahen i Vestens og i de lands øyne som tilhører det som kalles «den fri verden» gir shahen immunitet.

Men det behøver vel ikke nødvendigvis gi ham norsk offisielt kongebesøk og ny reklame i norsk presse?

få merke at det hadde å gjøre med et enig folk.

JØDENE I SOVJET-SAMVELDET.

Ifølge en melding i «La Vie Protestante» like før jul skal det i Leningrad være 325.000 jøder på en samlet befolkning av 3,5 millioner. Dette er et nytt eksempel på hvorledes jødene i Sovjet-samveldet samler seg i storbyene. En kan vel også gå ut fra at det samlede tall på 3 million jøder i Sovjetsamveldet ikke er overdrevet, noe som igjen har sin betydning når det gjelder legenden om «de seks millioner».

NYTT TYSK PARTI.

DEUTSCHE WOCHENZEITUNG meddeler at det er stiftet et nytt tysk parti NATIONALDEMOKRATISCHE PARTEI DEUTSCHLANDS (NPD). Til formann ble valgt parlamentsmedlemmet Fritz Thielen fra Bremen og et av partipresidiets medlemmer er forleggeren Waldemar Schütz i Göttingen, som vil være vel kjent i nasjonale kretser. På stiftelsesmøtet deltok ellers ca 1.000 personer fra alle deler av Vesttyskland. NPD har satt seg som mål å legge frem et tysk og europeisk alternativ til de tre Bonnpartiers politikk og å fremstille seg for velgerne ved valget i år som det fjerde store parti. Partiet gjelder allerede nå som et oppsamlingsbekken for de velgere som i tidligere år har gitt de forskjellige høyrepartier sin stemme. Det vil søke å samle de ca. 30 prosent skuffede velgere som har vendt Bonnpartiene ryggen, heter det.

HVER SJETTE ER FORDREVET.

Når en nevner Vesttyskland, så kan det ellers ha sin interesse å nevne at ifølge det vesttyske statistiske byrå i Wiesbaden utgjør antall folk som er fordrevet fra sine hjem 9,3 millioner og dermed rundt regnet 16,4 prosent av befolkningen. Det vil si at hver sjette innbygger i Bundesrepublikken er fordrevet fra områdene i øst eller sydøst. Hvilken makt kunne ikke disse mennesker være på det politiske område hvis de ville!

ER KARDINAL BEA JØDE?

Kardinal Bea har som kjent vært en drivende kraft på den venstreradikale fløy som leder den pågående tilnærming mellom den katolske kirke og jødedommen. Nu forteller den portugisiske nasjonale avis AGORA at Bea skal være av tysk-jødisk

avstamning. Bea er en italienerisering av Beha. Dette var også navnet på en rabbiner hvis sønn gikk over til katolisismen. Hvis dette er riktig, så forklarer det også hvorledes kardinal Bea kan ha tilknytning til den spesielle jødiske frimurerorden B-nai B'rith.

JEG FANT, JEG FANT —!

«Den fortsatte norske krig» er som kjent blitt temmelig frynset i kanten etterhvert. Her var gode råd dyre, noe måtte gjøres. Og så gikk det som i eventyret med Askeladden som fant så meget rart. En har nu plutselig etter 25 års forløp funnet et lyd-båndopptak fra en tale den mangfoldige utenriksminister Koht holdt 7. juni 1940 etter at regjeringen vedtok å kapitulere. I denne tale sier Koth at «regjeringen ikke vil gi opp motstanden mot tyskerne, men fortsette den utenfor landets grenser». Hvorpå regjeringshistorikeren dr. Magne Skodvin gledet seg storligen i et møte i Det Kongelige Norske Videnskabers Selskab i Trondheim. Hvorledes en historiker kan ta den forvirrede Koht til inntekt for noe som helst, forundrer oss. Det er kanskje nok å minne om at han 9. april i en uttalelse på Østbanen under flukten fra Oslo diktet opp en mobilisering som regjeringen ikke hadde villet vedta og at han i en vitneforklaring i Skanckesaken benektet å ha sett kapitulasjonsavtalen tiltross for at han hadde satt sitt navne-merke på den. Men, rent bortsett fra Kohts pålitelighet som kilde, så ble denne uttalelse avgitt før kapitulasjonen som general Ruge med regjeringens fullmakt avsluttet 10. juni og som gjorde ende på fiendtlighetene for verdenskrigens varighet.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land